

BELÜGYMINISZTERIUM
ORSZÁGOS KATASZTRÓFAVÉDELMI FŐIGAZGATÓSÁG

FŐIGAZGATÓ

Tisztelt Kollégák! Tisztelt Olvasó!

Az emberiség történetének egyik fontos állomása a tűz megszelídítése volt. Annak felfedezése, hogy az ember miként tudja a tüzet munkába fogni, hogyan tud tüzet csiholni úgy, hogy az szolgálja, és ne elpusztítsa őt. Mindezt azonban megelőzte az a küzdelem, amely éppen a tűz megfékezéséért folyt. Azzal, hogy az ember megszerezte, megszelídítette, majd később munkára fogta és saját használatába állította a tüzet, utat nyitott egy olyan léptékű fejlődéshez, amely minőségi változást hozott az egész emberiség történetében. Ezzel együtt természetesen az emberiség életének része maradt a küzdelem is, hiszen a tűz újra és újra megmutatja pusztító erejét.

Éppen e kétarcúság miatt a tűz természete folyamatosan foglalkoztatja az embert, visszatérő jelkép az irodalomban, a képzőművészetben, a különböző filozófiákban és a vallásokban is. A tűzzel kapcsolatban az emberekben sokáig az ismeretlen, megfékezhetetlennek tűnő erőtől való félelem uralkodott, és nagy tisztelet övezte azokat, akik küzdeni mertek ellene, útját állták, megpróbálták elejét venni pusztításának.

Az emberiség fejlődésével aztán egyre erősebben jelent meg annak gondolata, majd igénye, hogy a tűzzel való harc ne egy-egy bátor ember ügye legyen, hanem váljék szervezetté, amelyet a feladatra kiképzett emberek és persze az oltáshoz szükséges eszközök, felszerelések alkotnak. Szükség lett tehát a bátor, kezdeményezőképzés és elszánt emberekre, idővel arra, hogy ők megfelelő tudást szerezzenek, hogy aztán a sok, elhivatott ember egymást erősítve, kiegészítve dolgozzon azért, hogy nap mint nap megóvjá a közösséget és a természet értékeit.

A tűzoltás mindig valamely közösség ügye. Ez a közösség lehet egy család, egy falu, de lehet egy ország, vagy akár egy földrész is, ahogy azt egyre gyakrabban látjuk. A tűzoltás nem ritkán közügy, amikor semmi más nem lehet annál fontosabb, mint hogy legyen elég erő és eszköz ahhoz, hogy a pusztításnak gátat vessünk.

Százötven év három emberöltőnyi idő. Ennyi idővel ez előtt érezte úgy egy magyar arisztokrata, gróf Széchenyi Ödön, hogy élére áll annak a törekvésnek, amely a közösségek biztonságának megteremtését tűzte ki célul.

Az, hogy 1870-ben megalakult a „Magyar Országos Tűzoltó-szövetség”, majd az év február elsején egy hivatásos és egy önkéntes tűzoltóság is, bizonyossága volt annak, hogy a közösség megértette és felvállalta, mi több közös célul tűzte ki ennek a biztonságának a megteremtését és annak megőrzését.

Három emberöltő alatt bebizonyosodott, hogy az elődök célkitűzései mind a mai napig csakis szervezett formában, előre meghatározott keretek között, megfelelő források biztosításával, jól kiépített rendszerben, fegyellemmel és alázattal, összefogással, az egyéni érdekek háttérbe szorításával érhetőek el és tarthatók fenn.

Azt sem kérdőjelezi meg senki, hogy aki a tűz elleni küzdelmet, ezzel a biztonság megteremtését és fenntartását hivatásul választja, az munkáját, erejét és tudását a közösség javára ajánlja fel és végzi.

Ahogy azt korábban már leírtam, a biztonságos élet feltételeinek megteremtése közügy, abban tehát valamilyen mértékű felelőssége mindenkinek van. Az elmúlt százötven év igazolta, hogy a legnagyobb azokra hárul, akik ennek a közügynek a szolgálatát hivatásul választották. És az eltelt sok-sok idő azt is megmutatta, hogy ezen emberek előtt az adott közösség minden időben tisztelettel adózik.

Ebben a köszöntőben tehát nemcsak a százötven évvel ez előtt megszületett és szervezett formát öltött elszántság előtt tisztelgünk, hanem ünnepeljük minden idők hőseit, azokat az önkénteseket és hivatásosokat, akikre bármelyik magyar ember számíthat ott, ahonnan mások elmenekülnek.

Ennek jegyében vegye kezdetét az az ünnepi év, amelynek során a katasztrófavédelem gróf Széchenyi Ödön életműve, egyben a szervezett tűzoltás megszervezésének jubileuma előtt tiszteleg.

Budapest, 2020. február 1.

Tisztelettel:

Dr. Góra Zoltán t. vezérőrnagy
főigazgató